

Sygn. akt VII U 1434/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 maja 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. M. prawo do renty socjalnej od dnia 1 kwietnia 2014 roku do 31 marca 2017 roku.

Sygn. akt VII U 1434/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 maja 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2009 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.) odmówił K. M. prawa do renty socjalnej z uwagi na to, że Komisja Lekarska Zakładu w orzeczeniu z dnia 15 maja 2014 roku nie uznała wnioskodawczyni za osobę całkowicie niezdolną do pracy. (decyzja – k. 143 akt rentowych)

W odwołaniu K. M. nie zgodziła się z rozstrzygnięciem organu rentowego podnosząc okoliczności dotyczące jej zdrowia a w szczególności schorzeń wymagających opieki ortopedycznej. (odwołanie – k. 2 akt sądowych)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wносиło o jego oddalenie, argumentując jak uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4v. a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

K. M., urodzona (...), w dniu 4 marca 2014 roku złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej. Rozpoznając wniosek ubezpieczonej w orzeczeniu z dnia 26 marca 2014 roku lekarz orzecznik Zakładu uznał, że wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, tj. zaświadczeń o stanie zdrowia. Od wskazanego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczona w dniu 8 kwietnia 2014 roku wniosła sprzeciw. Rozpoznająca sprzeciw Komisja Lekarska Zakładu podtrzymała ustalenia dokonane przez lekarza orzecznika, uznając w orzeczeniu z dnia 15 maja 2014 roku, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, tj. zaświadczeń o stanie

zdrowia, dokumentacji z przebiegu leczenia rehabilitacyjnego oraz opinii konsultanta Zakładu z dnia 10 maja 2014 roku. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Skarżąca była uprzednio uprawniona do renty socjalnej w okresie od dnia 27 maja 1993 roku do dnia 31 marca 2014 roku. Legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym w zawodzie szwaczki, którego nigdy nie wykonywała. (okoliczności bezsporne)

Sąd Okręgowy ustalił, że u ubezpieczonej występuje artroza stawów biodrowych po przebytych złuszczeniu głów kości udowych, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, koślawość kolan, stan po operacji torbieli jajnika lewego, o ograniczonej złośliwości oraz nadciśnienie tętnicze II WHO (opinia – k. 17 a.s.)

Ubezpieczona w 1985 roku rozpoczęła leczenie w Klinice (...) w L. z rozpoznaniem złuszczenia głów obu kości udowych. Prawe biodro było leczone operacyjnie a następnie rehabilitacyjnie. Wraz z upływem kolejnych lat rozwinęły się zmiany zwyrodnieniowe bioder oraz pojawiły się też przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego. Ubezpieczona skarży się nadto na drętwienie rąk, bóle kolan oraz bóle okolicy prawego stawu skokowego. Aktualnie w dalszym ciągu pozostaje w leczeniu pod kontrolą ortopedyczną, kontynuuje leczenie rehabilitacyjne a także farmakologiczne. (dokumentacja medyczna)

W opinii datowanej na dzień 25 sierpnia 2014 roku biegły ortopeda stwierdził mierne ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego, bez objawów neurologicznych, pełną sprawność ruchową kończyn górnych, cechy zespołu uciskowego nerwów pośrodkowych na poziomie nadgarstków wymagającego wykonania badań diagnostycznych, koślawość kolan oraz dość znaczne ograniczenie ruchomości bioder z brakiem możliwości ich zgięcia do 90°. W ocenie biegłego zdjęcia RTG z dnia 20 sierpnia 2014 roku potwierdzają rozpoznanie zmian zwyrodnieniowych bioder ze zniekształceniem głów kości udowych. Mając na uwadze rozpoznane u skarżącej schorzenia w zakresie narządów ruchu biegły wskazał, że ubezpieczona należy uznać za osobę niezdolną do prac nie tylko fizycznych związanych z chodzeniem, pozycją stojącą itp., jak również do pracy związanej z długotrwałą pozycją siedzącą. Biegły ortopeda nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż stan narządów ruchu skarżącej uległ poprawie po dniu 31 marca 2014 roku. Z tych względów biegły ortopeda wskazał, że schorzenia podlegające ocenie ortopedycznej uzasadniają uznanie u skarżącej całkowitej niezdolności do pracy, która istniała w dniu 1 kwietnia 2014 roku i trwa w dalszym ciągu do dnia 31 marca 2017 roku i która pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu przed 18 rokiem życia skarżącej. Pozostali opiniujący w sprawie biegli z zakresu onkologii, neurologii i kardiologii co do zdiagnozowanych u skarżącej schorzeń w zakresie swoich specjalności stwierdzili, że nie spowodują na nią całkowitej niezdolności do pracy pozostającej w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia. (opinia – k. 17 – 18 a.s.)

W opinii uzupełniającej z dnia 20 marca 2016 roku biegły ortopeda podtrzymał wnioski zawarte w opinii z dnia 25 sierpnia 2014 roku co do istnienia u skarżącej całkowitej niezdolności do pracy. (opinia uzupełniająca – k. 44 – 45 a.s.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych i dowody z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Stan faktyczny ustalony został również w oparciu o wyjaśnienia ubezpieczonej, którym Sąd dał wiarę w całości.

Rozstrzygając w sprawie Sąd Okręgowy oparł się na opinii biegłego ortopedy z dnia 25 sierpnia 2014 roku i jego opinii uzupełniającej z dnia 20 marca 2016 roku oraz wnioskach w nich przedstawionych. Biegły przeprowadził bezpośrednie badanie ubezpieczonej, wnikliwie przeanalizował jej dokumentację medyczną i omówił wpływ zdiagnozowanych u skarżącej schorzeń na zdolność do pracy przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji, stwierdzając u ubezpieczonej całkowitą niezdolność do pracy. Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów wskazane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września

1999 roku, sygn. II UKN 96/99) Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłego ortopedy w zakresie stwierdzenia u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy. Oceny tej w żadnej mierze nie może podważać okoliczność, że organ rentowy z takimi wnioskami się nie zgadza. Należy podnieść, że Sąd w toku rozpoznania odwołania uwzględnił wniosek Zakładu i dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy, który w kolejnej opinii z dnia 20 marca 2016 roku odniósł się do zastrzeżeń organu rentowego na co w sposób jednoznaczny wskazuje treść tej opinii. Powyższe względy dotyczące oceny wywołanych w sprawie opinii oraz okoliczność odniesienia się do zastrzeżeń organu rentowego przez biegłego ortopedy usprawiedliwia wniosek o tym, że okoliczności dotyczące stanu zdrowia skarżącej zostały dostatecznie wyjaśnione właśnie o wywołane już w sprawie opinie. Z tych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy Zakładu o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 982, ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18. roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia, bądź też w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Osobie, która spełnia te warunki, przysługuje renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z kolei zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu.

Bezspornym jest, że K. M. była całkowicie niezdolna do pracy, niezdolność ta była skutkiem naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresie, o jakim mowa w art. 4 ustawy o rencie socjalnej i z tego tytułu była uprawniona do renty socjalnej do dnia 31 marca 2014 roku. W niniejszej sprawie Sąd badał przesłankę przywrócenia ubezpieczonej prawa do spornego świadczenia na dalszy okres, tj. – w myśl art. 61 ustawy emerytalnej w związku z art. 15 pkt. 1 ustawy o rencie socjalnej – czy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty K. M. ponownie stała się całkowicie niezdolna do pracy. Chodziło więc nie o przesłankę nabycia prawa do renty, ale przesłankę ustalenia tego prawa na dalszy okres. Tym samym badaniu podlegało samo istnienie u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy, a nie jej etiologia w rozumieniu art. 4 ustawy o rencie socjalnej. Jedynie ten wyższy stopień omawianej niezdolności, a więc brak możliwości podjęcia – co wymaga podkreślenia – jakiegokolwiek pracy jest objęty działaniem zabezpieczenia w ramach przedmiotowego świadczenia.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił K. M. prawo do okresowej renty socjalnej na okres od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 marca 2017 roku, tj. na okres wskazany przez biegłego ortopedy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.